

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 40 лв. предплатени
Отдѣленъ брой струва 2 лева

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО

За обявления се плаща по опоразумение

В. Яковъ

Енориаши, енорийски свещеници и енорийски храмъ

Всѣка организация предполага известенъ редъ на дисциплина и единомислие между ръководство и изпълнение за да се достигнат желанитѣ резултати, които си е поставила организацията. Христовата църква сѣщо така е организация, която си поставя задачи — да приучава християнитѣ къмъ светъ животъ, да ги въвежда въ царството Божие на земята; и като логическа последица на това, да наследятъ вѣчно спасение следъ гроба. Това, наистина, благородни и истински културни, които допана всѣка човѣшка душа.

Кой не желае да има миръ на земята? Кой не желае за човѣци да има работа, хлѣбъ и добъръ животъ? Кому не е приятно да гледа човѣцитѣ какъ се взаимоотноаватъ, да ги помагатъ?—Всички.

Кой не желае да има добруване и следъ гроба?—Всички. За да ни утѣрватъ ежедневиетѣ посещения, които се правятъ въ гробищата и многото струвания и грижи около покойни. Въ това ни утѣрватъ и асички религии, колкото грубо и безразлично да изразяватъ своята вѣра. Копнежътъ за вѣчно спасение свързва всички човѣци по свѣта и всички времена. Въ това ни утѣрватъ още и изповѣди, които правятъ онѣзи учени мъже, които въ младина сѣ обземаха да мислятъ не тъй, както мисли свѣтъ за Бога и живота. Всички човѣшки умове, къмъ края на своя земенъ животъ, пречуватъ гордитѣ си грѣбаци и търсятъ примирение съ Бога.

За постигане на всички тия високо благородни задачи, Христовата като всѣка организация, има свои ръководители, това сѣ: Господъ Исусъ Христосъ, апостолитѣ, вселенски събори, св. Синодъ на помѣстнитѣ църкви, митрополити, енорийски свещеници. Най-непосредствениетѣ ръководители на народа, чернитѣ работници, това сѣ енорийскитѣ свещеници. Тѣ провеждатъ въ изпълнение голѣмитѣ планове и задачи на Бога, на апостолитѣ, на съборитѣ, на св. Синодъ и на епархийскитѣ архиереи въ изграждане на царството Божие на земята и вѣчното спасение на всички християни следъ гроба. Енорийскитѣ свещеници понася най-тежката задача. Той трѣбва да срецне всѣки енориаши за да го напътствува въ това, което повелева Богъ и поставената отъ Него иерархия.

Въ изпълнение на тази своя задача, енорийскитѣ свещеници, много често е одумванъ, огорчаванъ и не винаги добре разбирайтъ. Ние не отричаме, че слабоститѣ на свещеника, като човѣкъ, даватъ отражение на работата му. Но, въпреки всичко, трѣбва да се работи. И тази работа не е прищѣпка на този или онзи енорийски свещеникъ, а изпълнение на Божественото повеление, казано чрезъ устата на св. ап. Павла: „Заклещамъ ви предъ Бога и Господа нашего Иисуса, Който ще изпита живи и мъртви, когато се яви и настѣпва царството Му: проповѣдавай словото, настоявай на време и не на време, изобличавай, запрещавай, поучавай съ голѣмо търпение и поука“ [II Тим. 4:1,2].

Всичко това добре трѣбва да се знае отъ всички християни и всѣка покана, отправяна до тѣхъ отъ енорийския имъ свещеникъ да се приема съ радостъ, защото свещеникъ въ служба изпълнява свещенъ дългъ. По много причини наследени отъ предците ни имало, интереса на християнитѣ къмъ горните задължения е много слабъ. Мнозина смѣтатъ, че не е необходимо да се държи канканъ и дае връзка съ енорийския свещеникъ и съ енорийския храмъ. Това схващане е най-пакостното въ нашата църковенъ животъ. Срецу него трѣбва да се взематъ всички необходими мѣрки за да се възстанови живата връзка между енориаши, енорийски свещеници и енорийския храмъ. Тогава ще настѣпва благодатно време, когато съ успѣхъ ще може да се гради царството Божие на земята, защото ще имаме на лице дисциплината, най-важното условие за преуспѣване на всѣка организация.

Прочее, наредъ съ многото други грижи, които ни налага ежедневието усилно време, да не забравяме и задълженията си къмъ Бога, къмъ душата си и къмъ вѣчното спасение — къмъ организацията на църквата Христова.

Братя молимъ ви, вразумявайте безчиннитѣ, утешавайте малодушитѣ, подкрепяйте немощнитѣ и бъдете дълготърпеливи къмъ всички. Гледайте, никой никому да не отваря зло за зло; винаги желайте доброто и единъ другиму, и на всички. Винаги се радвайте. Непрестанно се молете. За всичко благодарете; защото такава е спрямо васъ волята Божия въ Христа Иисуса. (Изъ словото Божие)

Свещ. Хр. Ивановъ

Зовъ на родната църква

Всѣки добросъвестенъ българинъ знае, че здравитѣ основни на българската държава се положиха, когато прозорливиятъ и далновиденъ български царь Борисъ се покрѣсти и озари съ лжчитѣ на Христовата вѣра своя народъ.

Православната вѣра, възприета и разпространявана съ апостолска ревностъ отъ ентузиастични и просвѣдени труженици спомогна за обединението и сливането на покоренитѣ славяни съ Аспаруховитѣ българи въ единъ цѣлостенъ български народъ. Вѣрата тури край на народностно-вѣрскитѣ разединения въ държавата, изчезнаха племеннитѣ и религиозни различия и се образуваша една могъща българска православна държава върху гранични основи.

Съзнавайки голѣмата и спасителна мисия на Бълг. православна църква, грижитѣ на царя Бориса и на великия царь Симеон сѣ били насочени изключително къмъ св. църква.

И отъ момента на покрѣстването до днесъ, историята ни свидетелствува, че Българската православна църква презъ всички времена, въ дни на свободно творческо развитие и въ дни на черна робска тирания, има голѣмъ и изключителенъ дългъ за опазването самостоятелността на българския родъ и въ строителството на българската държава.

Не само, обаче, въ минелото, но и днесъ Бълг. православна църква живѣе съ радоститѣ и скръбитѣ на народа. Нѣма събитие — радостно или тъжно, въ което църквата и нейнитѣ родолюбиви служители да не взематъ живо участие. Тя преди шестъ месеца съ своето Божолюбиво паство пролѣ горещи сълзи за първия и вѣренъ свои синъ, блаженпочиналия царь Борисъ III, чийто тлѣнни останки днесъ почиватъ въ най-великата национална светиня — св. Рилска обителъ.

Безгранична майчинска скръбъ изпита родната православна църква и въ последни дни, когато жестоко сърдечнитѣ врагове на българското племе нападнѣха съ самолетитѣ си престолния градъ София и други градове въ страната, като избиха повече беззащитни жени, деца и старци и потопиха въ скръбъ цѣлкупния български народъ.

По поводъ на това безчовѣчно нападение и жестоко избиване на невинни хора, мастититѣ църковни водачи отправятъ къмъ българския народъ следнитѣ отечески съвети: „Да молимъ усърдно Господа Бога да вразуми чо-

вѣцитѣ и народитѣ за правда и за справедливъ миръ на земята. Да Го молимъ да пази Царя ни, да обдарява съ прозорлива мѣдростъ и сила и да предпазва отъ погрѣшни стѣпки синклита на държавата и всички, които въ тия изключително тежки времена на правяватъ съдбинитѣ на народа ни. Укрепявайте се въ единомислие и сплотеностъ... Най-вече вършете дѣла на милосърдие и състрадание, особено къмъ нашитѣ пострадали отъ жестокитѣ нападения братя и сестри и къмъ всички, които по силата на необходимостта ще напуснатъ своитѣ домове, за да утѣсняватъ и поставятъ въ неудобства и вась самитѣ. Приемете ги съ любовъ и съ братска преданостъ и се потрудете да усладите съ дѣбри грижи и отзивчивостъ вѣрната нерасдѣлна съдба. И така, съ единомислие, сплотеностъ, твърдостъ, съ братска взаимна обичъ, сътрудничество и взаимна помощъ съ молигва къмъ Господа и упование на Него, нека укрепяваме у себе си духъ на устойчивостъ и на решителностъ, духъ на жертвеностъ и на високо родолюбие. Съ твърда вѣра въ Господа Иисуса Христа, нека се надѣваме непоколебимо, че Богъ ще ни изведе съ Божественая справедливостъ къмъ по добра участъ и отъ сегашъ

(следва из 3-та стр.)

К. В. Куртевъ

Спри! огледай се и ако не идва влакъ, продължи пътя си!

Този надписъ четемъ на всички прѣстѣпки на ж. п. линии. Този надписъ се чете по цѣлото земно кълбо, на всички езици и навсѣкѣ, кждето има ж. п. линии.

Този надписъ трѣбва да бъде по дѣлитѣ ни, въ сърдцата ни, всѣкога и навсѣкѣ — **спри, огледай се и ако не идва „влакъ“... продължи пътя си...**

Днесъ повече отъ вѣкога имаме нужда отъ трезвенъ умъ, ясенъ погледъ и чиста съвѣсть. Днесъ имаме нужда отъ силна вѣра, вѣра въ себе си, въ народа си, вѣра, съ каквато само Богъ ни е удостоилъ...

Но какъ да се добиемъ съ нея откъде да я вземемъ, кой ще ни я даде?... Да ето въпроса, но ето и отговора:

Въ твоето село напр. има едно читалище, едно училище и една

Редакторъ:

Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. защита“ ул. Полков. Минковъ“ № 24 — Варна

Всички суми за вестника да се изплащатъ на енорийскитѣ свещеници, а абонатитѣ вѣнъ отъ Варненската и Преславска епархия да ги изпращатъ до редактора

църква, които, ако не сѣ ученицитѣ и нѣкой стари хора, не ще има кой да имъ отвори вратата, а шестъ крѣчи — препълнени отъ сутринъ до вечеръ и отъ вечеръ до сутринъ и то съ хора млади, все още жизнерадостни, които хаятъ сили, нерви, умъ и време, златно време, за което единъ денъ ще съжеляватъ, защото ще бъде безвъзвратно загубено за самитѣ тѣхъ, за близкитѣ имъ, за народа имъ... Самъ виждашъ, че пакъ къмъ падението, къмъ разгулени животъ, къмъ порочното — крѣмата, е отпѣканъ и оживенъ, край него сѣ посадени цвѣта, а пакъ къмъ истината, свѣтлината, човѣщината — училище, църква и читалище занемаренъ, обрасълъ въ бурени...

Почти ежедневно чуждородци сипятъ надъ хубавата ни Родина разнокалибренни бомби. Целта имъ е да убиятъ българското у българина, човѣшкото у човѣка.

На суша, по морета и по въздуха, днесъ се води страотна война. Разрушени сѣ милиони домове, унищожени сѣ милиони човѣшки — семейни огнища, в които човѣци, като насъ, сѣ радвали на живота, сѣ се смѣли и сѣ се старали да отдѣлятъ нѣщо за утрешния денъ, съ надежда, че ще бъде по-свѣтъ.

Стоици радиостанции хвалятъ своето, а злословятъ чуждото. Отъ всички страни сме оградени повече съ неприятели отколкото съ приятели. Е, какъ трѣбва да правимъ ние, какъ трѣбва да бъдемъ?...

Трѣбва да осѣтимъ пътя къмъ просвѣтата и Бога, а съ презрение да занемаримъ, да не погледаме даже къмъ пътя на паянвото на тоя порокъ, които ни напредъ ни взема ума, следъ това имота, а напоследъкъ и живота.

Само трезвия умъ не унищожи отъ външни удари, само трезвия човѣкъ ги понася стоически. И това ще докаже, че е достоенъ да живѣе подъ небето.

Българино, ти, който въ моментъ си вдигналъ чашата казвашъ „на здраве“, спри, огледай се, размисли и ще видишъ, че тая малка чаша носи мизерболести и смъртъ... **СПРИ, ОГЛЕДАЙ СЕ И АКО НЕ ИДВА „ВЛАКЪ“... ПРОДЪЛЖИ ПЪТЯ СИ!**

свещ. Т. К. Сармбеевъ

За смиреннето

Човѣшкото спасение се гради върху основнитѣ на добродетели. Тѣ сѣ много и сѣ свързани между си. Челно мѣсто междо тѣхъ заема смиреннето. Прѣцѣлия семенъ животъ на Спасителя, смиреннето минава като цѣл нишка. Учението, проповѣдъ чудесата и дѣлата Му сѣ проплатили отъ него. Не желаяйки Го превъзнасятъ и величаватъ следва на 4-та

Х. И. М.

Г-н м-ръ Дочо Христовъ въ Добричъ

На 13 мартъ, т. г. престолниятъ градъ на златна Добруджа бѣше посетенъ отъ Министера на Вътрешнитѣ работи и Народното здраве г. Дочо Христовъ и други официални лица. Отъ всички краища на необятна Добруджа бѣше стекълъ многоброенъ народъ, за да чуе словото на г. м-ра по голѣмитѣ злосторенствата въпроси, свързани съ управлението на държавата. Хиляденъ народъ образува шпалиръ отъ двѣтѣ страни на улицата, отъ гарата до салона на кино „Модеренъ театъръ“. Къмъ 9 часа сутринта г. м-ра и другитѣ гости се отправиха отъ гарата за града, като навсѣкжде бѣха приветствувани най-сърдечно отъ родолюбивото добруджанско население съ грѣмко „ура“.

На площада предъ общината бѣ построена арка, въ срѣдата на която бѣше поставена емблемата на Добруджа — житенъ снопъ, а надъ него надписъ: „Добре дошли“. Тукъ причакаха високитѣ гости официалнитѣ лица на града. Кметъ, г. Василевъ, съ прочувствени слова приветствува г. м-ра съ „Добре дошълъ“. Въ заключение на своето сърдечно приветствие, той каза: „Господине Министре, вие видѣхте нашия градъ. Видѣхте го скромно, благоустройство останалъ много назадъ, като всички български градове, които имаха нещастната участъ да бждатъ подъ робство. Вие видѣхте Добричъ изоставенъ и каленъ. Азъ дължа, обаче, да ви заявя, че въ столицата на Добруджа може да има кални улици, но положително нѣма нито една кална душа. Тукъ въ града, който роди и откопани легендарния летецъ капитанъ Списаревски, има само добри, честни и безгранично любящи отечеството си българи, винаги готови да се принесатъ въ жертва за него“.

Трогнатъ и развълнуванъ, г. м-ръ Христовъ съ сърдечни думи благодари на всички за възторжено му посрещане въ първия градъ на златна Добруджа, на която жителитѣ се отличаватъ съ високо родолюбие и преданостъ къмъ майката Родина.

Събранieto бѣше открито отъ кмета на града г. Василевъ. Той съ прочувствени думи покани присѣстващитѣ да почетатъ съ ставане на крака и въ едно минутно млчание скъпата паметъ на О. Бозъ почившия Царъ Бориса, Освободителъ на Добруджа.

На трибуната застана Министертъ на Вътрешнитѣ работи и Народното здраве г. Дочо Христовъ, посрещнатъ съ нестихващи овации. Той въ една достъпна и сърдечна речъ, която продължи около часъ и половина, обрисова външната и вътрешна политика, която следва днесъ Българската държава.

Въ речта си, говорейки по вътрешната политика на правителството, г. м-ра направи възторжени адмирации на населението отъ Добруджа, като каза:

„Зъ честъ на жителитѣ на Добруджа, до този моментъ не е констатирано нито единъ добруджанецъ да е излѣзълъ срещу държавата съ пушка въ ръка, нито единъ добруджанецъ да е одобрилъ тази предателска четнишка политика. Азъ съ радостъ мога да зая-

вя, че тукъ, въ Добруджа, сж живѣли, живѣятъ и ще живѣятъ само добри българи, които обичатъ до саможертва своята държава“.

Въ заключение на своята речъ г. м-ра направи следния апелъ:

„Нека де се вслушае въ апела на правителството: да бждемъ единни и сплотени, да бждемъ здраво на националния фронтъ“.

Нека всички да помнимъ, че имаме единъ дългъ къмъ онѣзи, които дадоха живота си за свободата на България, за нейното обединение, за събирането на всички българи подъ скиптъра на българскитѣ царе“.

Добруджанци съ бурнитѣ си и нестихващи овации показваха, че сж довольни отъ речта на г. министра.

Следъ речитѣ настѣпи най-торжественъ моментъ въ селона. Въ знакъ на дълбока признателностъ, за тѣхнитѣ грижи и внимание въ миналото и сега къмъ родолюбива Добруджа, бѣха декорирани г. м-ръ Дочо Христовъ съ почетния знакъ на Добруджа — златенъ житенъ класъ, а народния представител г. Л. Поповъ съ златния медалъ „Д. Г.“ На сжитѣ бѣха поднесени добруджански носии и други подарѣци отъ представители на женски благотворителни дружества и отъ спортната областъ.

Трогнатъ до сълзи отъ сърдечното внимание, оказано му отъ добруджанци, г. м-ръ Дочо Христовъ благодари съ следнитѣ думи:

„Трогнатъ съмъ отъ топли думи и отъ вниманието, което добруджанци оказватъ къмъ представителя на българската властъ, дошълъ тукъ между васъ“.

Тия дарове, които тукъ получавамъ, за менъ ще бждатъ единъ много по-скъпъ споменъ, за менъ тѣ винаги ще напомнятъ въ всяка моя дейностъ, въ всички мои мѣроприятия като министъръ, въ всички мои прояви като гражданинъ утре, че въ нашата скъпа татковина, въ нашата златна земя, най-хубавиятъ кътъ е Добруджа и при всички мѣрки, всички мѣроприятия, които ще се взематъ, трѣбва да се държи смѣтка винаги за нуждитѣ и за болкитѣ на този нашъ край.

Нека моитѣ думи бждатъ единъ скромно изразъ на чувствата, които изпитватъ къмъ вашия край всички мои другари, всички мои колеги въ кабинето, начело съ нашия министъръ председателъ.

Нека, драги братя и сестри отъ Добруджа, да си подадемъ ръка и нека знаемъ, че ни кой нѣма да ни помогне днесъ или утре. За запазване на нашето съществуване сами ние ще си помогнемъ, само хванали здраво братски ръцетѣ си ще можемъ да изградимъ оня мощенъ щитъ, оня гранитна стена, въ която ще се разбиятъ домогванията на всички наши вътрешни и външни врагове“.

Този день героичниятъ Добричъ бѣше свидетелъ на една величава и възторжена манифестация на пламенно родолюбие и високо национално съзнание. Въ това отношение много наши братя отъ вътрешността на България има какво да научатъ отъ добруджанци.

Свещ. В. Т. Димовъ

НЕБЕСНАТА ЦАРИЦА

Когато Яковъ избѣгва отъ гнѣва на братъ си Исавъ и замръква на полето, той си поставя за възглавница единъ камѣкъ и заспиа. На сънъ вижда голѣма стълба, достигаща до небото. По нея се качватъ и слизатъ ангели Божии, а най-горе стои Богъ. Яковъ чува гласъ, който обещава нему тая земя, на която лежи. Когато се събужда, разбира, че Богъ му е говорилъ и казва: „Това не е нищо друго, освенъ домъ Божий, това сж врата небесни“.

Тази небесна стълба изобразява св. Дева Мария отъ Назаретъ, защото тя стана стълба, по която да слѣзе Богъ при човѣцитѣ; тя стана врата небесна, презъ която да премине Синъ. Човѣчески отъ Божеско къмъ човѣшко естество. Св. Богородица е връзката между земята и небото, между нейнитѣ братя — хората и нейния Синъ — Бога.

Човѣшкиятъ духъ не е тъй чистъ, за да се съединява съ чистия Богъ, и до Него мжно достигатъ нашитѣ молитви, защото тѣ не сж тъй искрени. Намъ сж необходими ходатаи и посрѣдници предъ Бога. Колко много такива застъпни-

ци имаме въ лицето на всички праведници по дѣла, светии по животъ и мжченици по участъ! Но най-сигурниятъ посрѣдникъ си остава Божията Майка. Само тя може да помогне най-добре на девицѣ, за да прекаратъ чистъ живота си, защото и тя е била цѣломъдрена девица. Тя може да даде смѣлостъ на майката, когато се бори да даде животъ на нова тваръ, защото и тя е била родилка. Св. Дева може да утѣши страдащата майка за своята рожба, защото и нейното майчинско сърдце мечъ отъ мжка е пронизвало при кръстнитѣ страдания на любимото ѝ Чедо. Тя само може да бжде най-искрената участница въ радоститѣ на човѣка, защото и тя се изпѣвала съ безкрайна радостъ, научавайки вѣстятъ за Сина си: „Нѣма Го тукъ, Той възкрѣсна“.

Ето, затова св. Църква почита св. Майка и ней възнася хвалебни пѣсни, затова християнитѣ често прибѣгва до нейната закрила. И колко много пжти тя е успокоявала страдащия, утѣшавала плачещия, насърчавала отчаяния, спасявала загиващия!

Нашата застъпница

Една рибарска лодка се бори съ яростнитѣ вълни. Баща съ последни сили се мжчи да надвие морската стихия и направлява кормилото умѣло, за да достигнатъ брѣга. Но когато изгубва всяка надежда, казва на детето си: „Сине, моли се Богъ!“ А мъничкото отъ страхъ никаква молитва не може да си спомни. Само стои на колѣне, тресе се цѣло и повтаря: „Пресвета Богородице! Пресвета Богородице! Така си ти добра! Така си прекрасна! И толкова прекрасно е облѣкло то! Пресвета Богородице!“

Друго не казва детето и заспиа изморено въ лодката. Въ това време мачтата се счупва. Изгубена е и последната надежда. Обаче, вѣтрътъ съ единъ замахъ тѣ силно тласка лодката, че тя шметно се понася къмъ брѣга и предната ѝ частъ се зарива въ пѣсѣка. Спасенитѣ, баща и синъ, посрѣща обезумѣлата имъ отъ страхъ жена и майка. (На Нормандския брѣгъ).

Друга една майка — учителка стои при смъртно болното си дете. Тя потърсва лѣкарски съветъ. Едни отъ лѣкаритѣ казватъ, че детето ще се спаси, ако се предизвика силно изпотяване, а другитѣ казватъ, че нищо не може да помогне. Когато майката остава сама, тя чули отъ мжка рѣцетѣ си и неволно поглежда къмъ домашната икона — св. Богородица. До тогава майката счита тая икона не толкова като необходима вещь, а като украшение на християнско семейство. Но сега, когато се почувствува тъй безпомощна, колѣнитѣ предъ тоя нѣмъ образъ и зашепва:

„О, саета Божия Майко, ти виждашъ моята болка, ти знаешъ, Майко надъ майкитѣ, какво значи да имашъ единствена рожба и да я изгубишъ!“

И ти си гледала своя единственъ Синъ, когато е билъ измъчванъ на кръста. Моля ти се, смили се надъ мене, грѣшната и помогни! Въ тебе сега

ми е единствената надежда. Моитѣ надежди въ хората се свършиха. Цѣлитъ свѣтъ не би могълъ да ми помогне, единствена ти, Майко Богородице, можешъ, ако искашъ, Нима само една огчаяна майка си утѣшила? Утѣши и мене, о, саета пречиста Дево!“

Тѣй казва майката и поглежда къмъ яко ата. Вижда сълзи въ очитѣ на Пречистата Майка. После се обръща къмъ детето си. — Чудо, дѣщеря и била облѣта цѣла въ потъ. На другия день тя се повдигнала отъ леглото и приела храна, а наскоро следъ това напълно оздравѣла. (Православенъ пастирь, год. 15, стр. 301)

Колко пжти въ живота си всички християнинъ е чувствувалъ близкото застъпничество на Божията Майка! Ето, затова трѣбва постоянно да пѣемъ хвалебни пѣсни на почитамата отъ херувимитѣ, св. Богородица. Съ вѣра да търсимъ нейното застъпничество. Тогава много пжти тя ще ни утѣшава и много пжти ще изстрива нашитѣ сълзи, за да ни доближи и приюти при своя Божественъ Синъ, Исуса. В.Д.Т.

Населението

на земното кѣлобо?

Съгласно най-новата статистика, изготвена въ Германия върху последнитѣ и най-точни данни, населението по цѣлото земно кѣлобо възлиза на 2 милиарда и 200 милиона човѣка. Това означава, че въ този моментъ, на земята живѣятъ 2 и половина пжти повече жители отколкото презъ 1800 год.

Растежа на населението особено е билъ подчертанъ въ Америка, кждето въ този промеждутѣкъ време, жителитѣ сж се умножили съ 11 пжти повече, когато населението на Европа, въ сжщото това време, не е нараствало повече отъ три пжти, а въ другитѣ континенти — едва се е удвоило. Половината отъ населението, което обитава земята,

Похвална дейностъ

Приятно ни е да жимъ, че свещеницитѣ търговище покрай всяката си прѣка служатъ бота вършатъ безшумно една висока възпитателна и просветна дѣло, която се явява като телна струя въ съзнанието на християнитѣ. Починътъ сега е въ изпълнение искрено възхищение. срѣда, едновременно колко мѣста, се успунктови библийски кждето съ нарочни посвикаватъ по 15—20 души или мжже, въ домакой отъ сѣседитѣ имънята се изнасятъ отъци-семинаристѣ и отъки и ученици — членхристиянското дружесгимназията. Богатата цибратствена библиотекисползуватъ най-целесно. При днешнитѣ тершува стихията на разорето и порочнитѣ страширатъ по всичкина обществото, всякака душа копнѣе за мибовъ, истина и правданай-необходимо да се духътъ на човѣка къмъто на вѣчната хармонияшенство. Подъ закриХристовата благодъ и битѣ ще прелетятъ надкитѣ на злото и щесъятъ отъ ноктитѣ на то. Идеализма и свежи на младежта сж наценнитѣ съкровища, кгатъ да се посетятъ високата и благороднажителна творчески подобро то на страдащомъ люде.

!! Ако всички провадейтауваатъ съ искрено за благо то на бсски я на родъ, бще ни посрещатъ съна усмивка и не свѣтъходъ. Хвала на Божителитѣ, които достойкрѣств Господенъ!

СТЕПЕНЬТА на култура и се познава отъ — какъ се гри каква милостъ п те спрямо жи безразлично дали шитѣ или чужди ри и на враго Най-хубавото на човѣка е м Милостивитѣ хо животнитѣ, сж сж милостиви и бесподобнитѣ.

живѣе въ Азия, а въртѣ въ Европа, но, два континента гжсто населени: Ев човѣка на кв. клм. — на кв. клм.

Огъ най-гжсто страхи, само Германия, Китай, Мз Свѣтска Русия нѣнии, кждето да плалишека отъ населе

Всички тия държ разполагатъ съ оритории, които имватъ достатъчно ж странство, когато задушаватъ въ своипоради недостатъчство за своето нас Днесъ въ Гермиятъ по 1355 души кв. клм.

Св. таинство елеосвещение

Таинството елеосвещение е помазване на осветения елей, не-ва Божията бла-го изцърва него-ни и телесни не-

таинство води начало-апостолско време. Исус Христос из-учениците Си на Той им далъ къкуват болни. И св. свидетелствува, че помазвали мнози-е елей и ги изцър- (Марк. 6:13)

Таинството елеос-чение било разпростра-ду християните. Това отъ наставлението, апостолъ Яковъ дава-итъ: „Боленъ ли е-жду васъ, нека пови-теритъ църковни, и помолятъ надъ него. помажатъ съ елей въ-сподне. И молитвата, аща отъ вѣрата, ще-олния, и Господъ ще-и ако грѣхове е сто-му се простятъ“ (Як-

та страна на това-составляватъ: молитви-вията и обредитъ при-чинопоследование; а-на една мѣса предъ-та икона се слага-евангелие и два сѣда, пшеница, а другия-мѣсено съ елей, се-пени свѣщи и седемъ-обвити въ единия-тукъ. Пшеницата-же замѣнена и с-мето и кръста сж-на нашето спасение, свѣщи сж символъ на-гарове на Духа Све-еницата е символъ на-тъ и на бъдещето-ние, а виното, смѣсе-

С В Ъ Т Ъ

Лунний дискъ се възвисява, звездици милички трептятъ, вѣтрецътъ нѣжничко повѣва, листата тихо шумолятъ,

дъждъ се въ облаци издига, крехка люлека цвѣти, та планинска е верига, въ нея морето блести.

За тази природа дивна, за тия Божии красоти мечтая азъ отдавна за тѣхъ сърдцето ми тупти.

Всрѣдъ човѣшкий родъ жестокъ ка свива ми сърдце, минъ край мжтния потокъ азъ съ замислено лице.

Месецътъ виждъ вече залѣзва, бледнѣе предъ Слънчо наши милъ. Сърдцето не ти ли подсказва! Каква любовъ Богъ е проявилъ?

К. В. Куртевъ
с. Спасово, Ген. Тошевско

ПАНИХИДА

минаха 40 тжжни и мжчителни дни отъ трагичната белна смъртъ на сжпата ни майка, сестра и снаха

Иванка Ст. Митева

(по баща Маринъ Господинова)
на 52 год. род. отъ гр. Търговище

този случай на 29 мартъ т. г. ще се отслужи пани-ринята на гроба ѝ въ гр. Шуменъ. Поканваме вси-и и познати да присжтствуватъ на панихидата и си-за нея.

ОПЕЧАЛЕНИ: синъ и сестри

Гласътъ на нашитѣ читатели

Жечко Петровъ

Вѣра, надежда и любовъ

ВѢРАТА

Историческиятъ пжтъ на на-родитѣ сочи прогресъ само-тогава, когато общността е-твърдо сплотена. За да се стигне-до тази сплотеностъ, е нуж-но високо съзнание и жреп-костъ на вѣрата. Защото единъ-отъ най-мощнитѣ двигатели на-човѣшкия прогресъ е ВѢРАТА.

И ако, наистина, въ една-нация, могатъ да се устано-вятъ признацитѣ на култура и-високи интелектуални способ-ности, скрепени съ вѣрата, са-мо тогава може спокойно да-се каже, че тя е достойна да-просжествува презъ вѣко-тъ.

Християнството въ своята-дълбочина притежава най-све-тата и най-несломима вѣра, носителя на вѣчността, и са-мо чрезъ тая вѣчностъ ще се-изгради духовното и материал-но човѣшко благоденствие.

Спасителътъ, поемайки Своя-трудень мжченически пжтъ-къмъ Голгота, внедри тая вѣ-ра въ душата на новия човѣкъ-християнинъ.

Чрезъ тази вѣра само ще-може да се спаси човѣчеството.

НАДЕЖДАТА

Разумниятъ, добриятъ и че-стенъ човѣкъ и въ моменти на-най-тежки изпитания не се по-губва, защото притежава сто-манения лостъ—НАДЕЖДАТА.

Надеждата е символъ на-вѣченъ стремежъ къмъ духов-но усъвършенствуване и ма-териално добруване.

Въодушевявани отъ този хри-стиански символъ, живѣха и-преуспѣха гениитѣ на човѣче-

ството. Героизма не само на-личността, но и на цѣли на-роди се обуславя отъ силата-на вѣчно бликащата тая бод-ростъ—НАДЕЖДАТА.

Съ своя скритъ чародеенъ-подтикъ, тя е извършвала чу-деса въ живота на човѣка, а-въ дни на радости и на скърби, тя е била утеха за мнозина.

Затова, ние сме здраво скре-пени съ нея и я търсимъ при-всѣки случай въ живота си.

ЛЮБОВТА

Вѣчно млада, красива и тър-сеща ценноститѣ въ човѣшката-душа, тя—ЛЮБОВТА, да-де сили на Богочовѣка, да-издържи мжжитѣ на Голгота. И-понеже тя е благословена отъ-Отца и осветена отъ Спасите-ля на Голгота, затова е и тол-кова силна и всемогща,

Тя е, която може единстве-на да даде изразъ на вѣчно-бликащия животъ. На нея, мо-гщата покровителка на сърд-цата, можемъ да благодаримъ-за хилядитѣ радости, които ни-спохождатъ въ нашия животъ.

Кой не е чувствувалъ вед-нажъ въ живота си нейната-сила? Кого не е подтикнувала-та неведнажъ въ живота къмъ-творчество и идеали? Кой не-се е приютявалъ подъ нейния-всеблагъ покривъ?

Всрѣдъ вихъръ и буря, всрѣдъ огънь и кръвъ, всрѣдъ-сила и свѣтлина, всрѣдъ тиши-на и спокойствие, всрѣдъ миръ-и щастие, въ радости и скърби, тѣ—ВѢРАТА, НАДЕЖДАТА-и ЛЮБОВТА, винаги изпъл-ватъ човѣшкитѣ сърдца, бла-гословени и осветени отъ не-беснитѣ висини.

Свещ. Стоилъ Анг. Миленкозъ

За св. постъ

„Отъ всѣко дѣзво въ гра-дината да ядешъ, а отъ дър-вото за познаване добро и-зло, да не ядешъ отъ него“ (Бит. 2 : 16—17).

Човѣче, постътъ е първата-Божия наредба, падена на чо-вѣка. Постътъ въ името Божие, като църковно установление, е-спасителенъ за душата и има-висша нравствена цена. По-стътъ, подъ разни форми, пре-миналъ въ всички древни ре-лигии, става важно постано-вление въ религиозния жи-вотъ на иудеи и езичници. Презъ всички времена, по-стътъ се явява необходимо-срѣдство за възрастване и-укрепяване на духовния жи-вотъ. И наистина, ако за пър-вия човѣкъ преди да съгрѣ-ши, постътъ е Божия наредба-за познаване добро и зло, безспорно е, че за сегашния-неговъ потомкъ, той става-абсолютно потребенъ. Затова, наредъ съ жертвитѣ, ние виж-даме и поста като срѣдство въ-борбата на човѣка съ грѣха, за светъ духовенъ животъ. Всички творци на духовни-ценности сж турѣли начало на-своята безсмъртна дейностъ св.-постъ. Всѣко пророческо слу-жение почва подготовката съ-постъ. Моисей получи закона-отъ ржцетѣ Божии, следъ като-четиридесетъ дни/пости, не яде и-не пи нищо. Пророкъ Илия съ-постъ и молитва започна сво-ята неравна борба противъ не-честieto на Ахава и Ваалови-тѣ пророци. Иоанъ Кръстителъ-съ постъ и молитва, уединенъ-въ пустинята, кали своя духъ-и се подготви за Предтеча и-посочи на народа Предвѣчния, Ап. Павелъ въ постъ и молит-

ва получи евангелското благо-вестие отъ ржцетѣ на Господа-Иисуса и се приготви за велико-апостолско служение. Самъ-Спасителътъ Исусъ Христосъ, преди да се яви на обществе-но служение, отиде въ пусти-ната и пости четиридесетъ дни. Всички велики отци на църк-вата, сж получавали Богооза-рена мисълъ и сж разкривали-богатството на своя духъ, са-мо чрезъ школата на строгия-постъ.

Постътъ е едно възвишено-срѣдство за духовния животъ-на християнина и има две стра-ни: външна и вътрешна. Вън-шната страна засѣга тѣлото, а-вътрешната—душата. Тѣлесни-ятъ постъ се състои въ въз-държане отъ прѣкомѣрна хра-на.

Духовниятъ пжкъ постъ се-състои въ усиленна молитва. И-св. църква ни учи, че поста е-молитвено време. Богослуже-нието и пѣснопѣнията, опре-дѣлени презъ това време, сж-особено мили и трогателни, пропиги съ духъ на умиление. Затрогаватъ дълбоко душата-и будятъ свята мистицизмъ. Сър-дечна, пламенна и постоянна-е молитвата за душата въ вре-ме на поста. Размшление и са-мовдѣлбочаване. А това ще-рече: да влѣзешъ въ вътреш-ната си стайка, да се подло-жишъ на строго самоанализъ, да-на развишъ нравствената си-равно мѣтка и да погледнешъ-извършенитѣ отъ тебъ до се-га грѣхове право въ очитѣ, съ-разкаяние, проявено съ сър-дечно съкрушение и покаяни-сълзи. Всичко това, вкупомъ-взето, съставлява истинския-християнски постъ, заповѣданъ

Съединението прави силата

Единъ човѣкъ пжтуваше-изъ планината. Той пристигна-на едно мѣсто, кждето една-скала бѣше съвсемъ затвори-ла тѣсния пжтъ. Понеже тоя-човѣкъ нѣмаше откъде да-мине, той седна при скалата, много загриженъ за своята-сѣдба. Следъ това той се опи-та да раздвижи скалата и да-си открие пжтъ, но цѣлия му-трудъ отиде напразно. „Какво-ще правя презъ нощта въ-тая планина, безъ храна, безъ-подслонъ?“ — си каза той и-наведе глава.

Докато той размшляваше-така, ето че пристигна другъ-пжтникъ. Тоя, последния, сж-що се опита да отмѣсти ска-лата, но не можа дори и да-я помръдне и седна отчаянъ-при първия. Следъ тия двама-пжтници, пристигнаха още и-други и всѣки по отдѣлно се-опитваше да отмѣсти скалата, но никой не можеше да я-помръдне. Всички пжтници стоя-ха тамъ и се чудѣха какво да-правятъ. Най-после единъ отъ-тѣхъ каза: „Драги приятели, това, което по отдѣлно ни-кой отъ насъ не можа да на-прави, вѣрвамъ, че всички за-едно ще успѣемъ да го сто-римъ. Нека съ общи сили да-повдигнемъ скалата и да я-отмѣстимъ отъ пжтя си. И наис-тина, при общитѣ усилия на-всички пжтници, скалата се-мръдна и търкулна въ про-пастъта. Следъ това всички-пжтници съ голѣма радостъ-продължиха пжтя си, за да-вършатъ своитѣ важни работи.

Пжтникътъ, това е човѣ-кътъ, пжтуването, това е жи-вотътъ, а скалата представля-ва всички прѣпятствия, които-човѣкъ срѣща изъ своя жи-тейски пжтъ и самъ не може-да ги преодолѣе; но задржжко, съ общи усилия, всичко може-отлично да се уреди, както-сж постжпили и нашитѣ пжт-ници.

Съобщава: Иванъ Р. Беззевъ

Зовъ на родната църква

(продължение отъ 1-ва стр.)

нитѣ изпитания“.

Този е апелътъ на родната-православна църква въ днеш-нитѣ исторически изключи-телни дни, когато български-ятъ народъ е предъ кръсто-пжтъ: да бжде или да не бж-де!

Църквата, която, както вече-изтъкнахме, е неразривно свър-зана съ сѣдбата на българ-ския народъ, днесъ стои на-будна стража и съветва: къмъ-единомислие, сплотеностъ и-готовностъ за борба срещу-всѣки, който дръзне да огнеме-свободата ни.

Ние дълбоко сме убедени, че българскиятъ народъ, кой-то е роденъ, откърменъ и от-расалъ въ лонното на право-славната църква, ще се заслу-ша въ този сърдеченъ зовъ-на роднитѣ архипастири.

Х. И. М.

отъ св. църква.

Такъвъ постъ трѣбва да-оправи стжпката ни до кжпал-ната на душата—св. Исповѣдъ и-до св. Чаша на спасението—св. Причастие.

Човѣче, пази строго първата-Божия наредба—св. постъ, тъй-като той е нареденъ отъ св.-ни прав. църква—мъдро и спа-сително,

Църковно трапезарийно дѣло въ епархията

Катедрален храм „Усп. Пр. Богородици“ - гр. Варна

Когато ще се говори за варненската катедрална църква, трябва да се направи искрено признание от всички, че този храм дължи днешния си внушителен и напълно завършен външен вид, както и целесъобразното си вътрешно устройство, изключително на здравата инициатива и твърдото желание на Епархийското началство, което не е пожелало никакъв труд, нито спокойствие и сили за осъществяване на това наистина мъчно дѣло — основното ремонтиране и окончателното довършване на този огромен и набързо построен, поради липсата на достатъчно сръдства, храм. Достатъчно е да се вземат под внимание крайно тежките днешни условия за строеж, когато липсват необходимите за това материали, за да се даде достойна и правилна оценка на това действително трудно и крайно рисковано начинание.

Според писмените сведения на блаженопоминалия Варненско-преславски митрополит Симеон, в началото на 1912 г. били направени изчисления от помощника архитект П. Меранцев, строителя на храма-паметник „Александър Невски“ в София — Сирнов, който е пресмѣтал, че за един основен ремонт на тази църква ще са необходими 100000 лева тогавашни пари. Въ този ремонт се е предвидило премахването на четирите малки временни странични кубета и да се извади камбанарията вън от църквата, з шото сега звукува на камбаните не се слушат на далеч.

Съдв. заема от Св. Синодъ, на обща сума 1,500,000 лева, един такъв от Епархийския духовен съветъ въ размѣръ на 1,000,000 лева и други земи от около 2,000,000 лева, изгнелият таванъ бѣ замѣненъ съ желѣзобетоненъ, довърши се камбанарията, като последната се издигна още съ 13 метра и по този начинъ доби обща височина 35 метра от земята, поставиха се солидни куполи на мѣстото на временните малки куполчета и се създаде централно възду-

шно отопление въ храма. Предстои изографисването на последния, за която целъ ще са необходими нови надъ 2,000,000 лева.

Основниятъ камък на горната църква е положенъ презъ м. октомври 1880 г., като мѣстото ѝ е било посочено отъ Князь Александър Батембергъ. Тя е била завършена презъ м. августъ 1887 г., а освещаването ѝ е станало на 36 октомври 1910 г., въ присѣствието на Царъ Фердинандъ и Престононаследника Борисъ. Изградена е отъ камък, дървени и желѣзни греди, като отвънъ е облицована пакъ съ камък.

Църквата има дължина 45 м., широчина 31 м., а височина 21 м. Прозорците са тѣсни и отгоре сводообразни. Има три св. олтари, покрива на които иматъ видъ на куполъ. Подъ нея има изба,

При храма има благотвор. просвѣтно братство „Св. В. М. Мина“, което се грижи за поддръжка на безплатната църковна трапезария. Последната е функционирала ежегодно презъ зимните месеци, като презъ 1938 г. са били изразходвани 23,695 лева, презъ 1939 г. — 34,976 лв., презъ 1940 г. — 56901 лв., презъ 1941 г. — 48139 лв., презъ 1942 г. — 65,880 лв. и презъ 1943 г. — 68,262 лв. Или презъ цялото това време са били изразходвани общо 297,787 лв. Дадени са били 34260 обѣда на бедни деца въ трапезарията и на 1157 бедни и болни християни въ домовете им, или всичко 35417 обѣда, въ което число не влизатъ дадените обѣди презъ 1938 и 1939 год. Броятъ на питомците на трапезарията е билъ сръдчо 100 — 120 деца годишно. Раздаването на храната и надзора въ трапезарията е ставало отъ жените настоятелки на братството. Презъ време на храненето са били четени подходящи религиозно възпитателни разказчета, лекции и напѣствия съ възпитателенъ духъ. Теглото на децата е било подобро отъ 2 до 2.5 килограма годишно.

Изъ живота на епархията

Село Надарево, Търговищко

Въ село Надарево Търговищко отъ ноемврий месецъ 1943 год. съществувал „Недѣлно училище“ при прогимназията и при първоначалното у-ще, ръководено отъ енорийския свещеникъ, въ което се преподаватъ духовни лекции, заучаватъ се „златни стихове“ отъ Библията, пѣятъ се религиозни пѣснички и се укрепя християнски духъ въ малките деца.

На първия денъ на Коледата г. се изнесе отъ децата на „Недѣлното у-ще“ библийски конкурсъ отъ псалми изъ Библията, съ подходяща пиеска и стихотворения. Участваха 25 деца, отъ които се отличиха особено: Недѣлка Атанасова, казала 50 псаломъ, която получи 1-ва награда (единъ Нови заветъ); Марийка Златилова, казала „за любовта“ (ап. Павелъ) — 2-ра награда (една книга отъ Тихомиръ Тотъ), а на всички останали участници въ конкурса се раз-

дадоха религиозни брошурки и иконички.

На 4 мартъ т. г. „Тодоровъ денъ“ бѣше изнесено литературно музикално у-ще и една детска пиеска. Всички участващи деца играеха съ особено въодушевление.

Всѣко дете отъ „Недѣлното у-ще“ си има албумче, въ което поставя всички получени иконички, като подъ всѣка старателно записва избрани стихове изъ св. Писание.

Б. Р. Наистина, колко мила и затрогваща е тази дейностъ на енорийския свещеникъ! И каква радостъ и съревнование носи това за малките деца отъ неговото „Недѣлно у-ще“! Ние пожелаваме, въ всѣко енорийско село да изникнатъ подобни училища.

Хвала ти, благоговейни отче!

Печатница А. Пъндъклийски

— ВАРНА —

ул. „Панагюрище“ 4 — тел. 23 15

Възване!

Братя българи!

Презъ нощта срещу 22 февруарий т. г. стихиятъ южаръ унищожи една скъпа народна светиня — църквата

„Св. Три Светители“

ВЪ ГР. ШУМЕНЪ

строена презъ време на робството, освенъ домъ Божий — паметникъ на българщината. Затова еднакво тежко е зачнато и дълбоко покрусено, както религиозното, така и националното съзнание на всички българи отъ Шуменъ и областта.

БРАТЯ БЪЛГАРИ,

Предъ печалния видъ на тази народна светиня всички плачатъ.

Но мѣсто за отчаяние нѣма и не трѣбва да има.

Много народни беди и нещастия ние сме превъзмогали. И това голѣмо изпитание, което Богъ допусна, за да изпита нашите чувства, нашата вѣра и нашата любовъ къмъ Него и Неговата св. Църква, ние трѣбва да издържимъ и превъзмогнемъ.

Ако нашите бащи и дѣди подъ ярема на тежко черно робство издигнаха такъвъ величественъ храмъ, какъвто ѣше църквата „Св. Три Светители“, то колко повече ние, свободните и независими граждани на третото българско църство, трѣбва да издигнемъ още по-голѣмъ и по-величественъ храмъ.

За това, обаче, се изискватъ жертви и ние трѣбва да ги дадемъ.

Образуванъ е общограждански комитетъ подъ председателството на Г-на ШУМЕНСКИЯ ОБЛАСТЕНЪ ДИРЕКТОРЪ.

Открита е подписка за събиране на сръдства за възстановяване на църквата.

Сумитъ се внасятъ чрезъ Шуменския областенъ директоръ срещу редовна квитанция въ Популярната банка — гр. Шуменъ.

Имената на дарителите на суми надъ 50,000 лв. ще бъдатъ записани съ златни букви върху мраморна плоча въ църквата за вѣчни времена.

Ние Ви молимъ — бъдете отзивчиви и щедрни! Не забравяйте, че даденото за Църквата, е дадено Богу!

Шуменъ, мартъ 1944 г.

Отъ строителния комитетъ

Хроника

На 15 мартъ т. г. въ гр. Варна съ състои конференция на свещениците отъ Варненската духов. околия. Преди да се открие конференцията, бѣ отслужена въ Катедралния храмъ св. Преображение Литургия, на която присѣства и Негово Високопреосвещенство епарх. Архиепископъ. Въ края на службата, Негово Благовоейство свещеникъ Христо Из. Поповъ, служещъ въ с. Изгрѣвъ, Варненско, произнесе много съдържателна проповѣдъ, съ текстъ: „Со страхомъ Божиимъ, вѣру и любовию приступите“, която свещеници и богомолци изслушаха съ интересъ и внимание. Веднага следъ службата, начело съ Архиепископа, всички свещеници се отправиха за салона, където се състоя събранието. Председателствувалъ Протоиерей П. Икономовъ помоли Архиепископа да каже насърчителни слова на свещениците въ тѣзи времена на върховни напрежения и кривопродлитна война. Дѣдо владика съ радостъ се отзова на тази молба и въ продължение на повече отъ два и половина часа прикова вниманието на събранието върху това, което говори. Той засегна най-напредъ въпроса за сжщността на свещеническото служение въ неговата сакраментална частъ и значението на предварителната подготовка къмъ това служение. Следъ това говори какво трѣбва да бъде поведението и изобщо държанието на свещеника въ енорията и съ енорияшите си, за да

се поддържатъ едни добри взаимни отношения между пастиръ и пасоми. Създадени веднажъ тѣква отношения на доверие единъ къмъ други и утвърдена дейността на свещеника чрезъ нѣкой дѣла въ социалната областъ (безплагни трапезарии, благотворителна дейностъ чрезъ братствата и пр.), енорийските свещеници могатъ да бъдатъ спокойни при всички възможни и евентуални превратности на сждбата и винаги пастирътъ ще бъде при статото. Негово Високопреосвещенство засегна и въпроса за дисциплината на свещениците въ епархията, следъ което съобщи и нѣщичко за устройството на църквата, както и въпроса за производството и доставката на възвѣни свѣщи за енорийските храмове въ епархията.

Завършвайки своето много наизидателно слово, Негово Високопреосвещенство бѣ изпатенъ отъ признателните си свещеници съ многогласенъ възгласъ.

На 1. II. 1944 г. по инициативата на управителното тѣло на мѣстното читалище и църк. н-ство при църквата въ с. Спасово, Ген. Тошевско, се сформирувалъ църковенъ хоръ, съставенъ отъ учителките, учениците и нѣкои свободни млади, дирижиранъ отъ г-нъ Курти Велевъ Куртевъ.

Хвала и честъ на младите труженици, които съ възвѣ присърдце това толкова бл-

За смирение

(продължение отъ 1)

чудесата, които е вършдава съветъ на другите да бждемъ смиренни. „Затова превъзнесе себе си, унизенъ; а който се бжде въздигнатъ“. Смирени да избѣгваме земни почести. Да не се с а м о н а с човѣшки сили, а да се най-вече на Бога. Апостолъ дава следния съветъ християни: „Облѣ смиреномудрие, защото противи на горделивостъ, а ни дава благодатъ“. Претъ се подъ крѣпъ Божия, за да ви въздигне дойде време“. Винаги да имаме за примѣръ х смирение. „Защото, да ви примѣръ, да ви стѣпикитъ Му“. Св. Йоанъ устъ, като говори за то, поставя го на чело добродетели. Той казва безъ смирение, е човѣкъ бродетелъ, макаръ той е направилъ. А Св. Йоанъ чиникъ определя смирението: „Смирението означава забравяне на своето ла“. То значи, никога ниемъ добрите си дѣла, лошите. Защото, ако побритъ си дѣла, а забравитъ тогава ще изпадне докъ, което е прѣвъ порокъ на смиренното изпълнение всичко мѣно, казвайте: ние сме годни, защото нѣмъ бѣхмъ длъжни да извърш

За да заживѣемъ съ лика добродетелъ, която ла земния животъ Исуса Христа, — ни Отци и Божии угоди да отговаряме на нѣ смирението. Смирението не поставяме на поотъ себе си останали въ всѣкого да вики и съ любовъ да му Добъръ примѣръ въ Капернаумския ст билъ знатенъ човѣкъ заболѣлъ слугата му, Исуса Христа и изцѣри слугата му.

Смирението изисква сѣрдимъ и гнѣвъ, обидятъ или не, неприятно, защото ние.

Колкото по-високо обществото и въ толкова по-смиренидемъ.

Тѣй казва Св. нагорната проповѣдъ сж чиститъ по сѣрдце видятъ Бога!

городно и полезно

Братството — гр. Каварна блго Войка Далакчиева отъ децъ, Варненско, въ отъ нея 500 лв. за ка бедни.

На 26 мартъ джкото христ. д-ментъ въ с. Аспир хубава религиозна заходящи стихотворения религиозна пиеска ржководство на Тодорова, у-лка въ забавата се изпълни и остави дълбоки и следи на религиозно чувство въ душитъ ствующитъ селища. Хвала на малките пѣлнители, благодарността учителката на Христовата нива. Свещ. Р.